

Princeses

Acompanyo la mare a la residència d'avis. La majoria de dones que hi viuen no hi toquen massa i esgoten les hores, els dies i els anys essent invisibles per a les treballadores que fan jornades interminables, pel terapeuta que es desespera perquè no veu resultats, inclús pel gerent que només et recorda que has de pagar extra el podòleg que li ha tallat les ungles a la teva mare.

Quan arribem hi ha una personeta que ens espera amb delit. És l'Assumpció.

“Avui és el meu aniversari”, em diu. “Quants en fas?”, li dic somrient. “Noranta cinc”.

Té la pell fina, quasi transparent. S'ha esgarrapat el front i li regalima sang per la cara. Ni se n'ha adonat. Vaig al bany, agafo cotó fluix i la rento. M'acaricia les mans. “Gràcies”. Li brillen els ulls. Un dia especial per fi. Me'n vaig al carrer per treure'm l'olor a pixums i a sopa. Compro dos tomàquets per amanir i els hi regalo.

“Quina meravella”. “Els compartiré amb les princeses”, diu tot agafant-los.

No cal que m'ho expliqui. Ella, L'Aurora i la mare són les princeses perquè recorden el seu nom i no volen menjar els postres amb la mateixa forquilla amb la que han dinat.

La dignitat té nom de forquilles i culleres netes.

La dignitat és parar l'orella quan et parlen fluixet.

La dignitat és una, només una, paraula a temps.

“Avui, Assumpció, ets la reina”, li xiuxiuejo a cau d'orella.

I em diu” sí “amb el cap.

Homenatge a una dona que va estar molts anys sola i per acabar d'adobar-ho, va morir sola.

Espero que, on siguis, hagi trobat els teus.

Aida Vert Miro